

وظایف مسلمانان در برابر پیامبر اکرم (ص)

قرآن در آیه‌ای یادآور می‌شود که پاداش تلاش‌های من در راه هدایت شما مؤدت نزدیکان من است...

قرآن در آیه‌ای یادآور می‌شود که پاداش تلاش‌های من در راه هدایت شما مؤدت نزدیکان من است:

171#&؛ قل لا اسئلكم عليه اجرا الا المودة فی القربى (شوری / 23). بگو مزد و پاداشی از شما نمی‌خواهم جزء دوستی نزدیکان من». و در آیه دیگر یادآور می‌شود که اجر و پاداشی که از شما خواسته‌ام به نفع شما است چنانکه می‌فرماید: 171#&؛ قل ما سالتکم من اجر فهو لکم ان اجرى الا على الله و هو على کل شیء شهید» (سبأ / 47). 171#&؛ بگو آنچه را که به نام مزد طلبیده‌ام به سود شما است، اجر من بر خدا است و او بر همه چیز شاهد و ناظر است»

زیرا همین دوستی خاندان رسالت، که در آیه 23 شوری اجر رسالت قرار گرفته است صد در صد آثار تربیتی داشته و باعث ارتباط نزدیک با آن بزرگوار می‌باشد.

چون دوست داشتن گروهی که جانشین پیامبر (ص) و بازگو کننده احکام و مربی جامعه اسلامی هستند، پیوسته ملازم با آگاهی انسان از فروع و اصول اسلام و موجب اطاعت و پیروی از دستورات آنان است، در این صورت دوستی آنان مایه نجات جامعه و سعادت اجتماع مسلمین است و نفع چنین مؤدتى به خود جامعه باز می‌گردد و در نتیجه، درخواست مؤدت نسبت به اهل بیت، دربرگیرنده درخواست عمل به متن شریعت است و در حقیقت درخواست چنین پاداشی بسان درخواست پزشک معالج در مثال زیر است:

پزشک معالجه بیماری را به طور رایگان معالجه می‌کند و پس از معاینه دقیق نسخه بلند بالائی می‌نویسد و اظهار می‌دارد که من از تو هیچ نوع پاداشی نمی‌طلبم جزء این که به این نسخه عمل کنی. هر شنونده به روشنی قضاوت می‌کند و می‌گوید پزشک از چنین بیماری اجر و پاداش نخواست است و اگر می‌گوید پاداش من این باشد که به این نسخه عمل نمائی، پاداش صوری و ظاهری است و در حقیقت پاداش نیست.

و مناسب است که در این زمینه حدیثی از خاندان رسالت ذکر نمایم.

حدیثی را که شیخ طوسی در امالی خود از امام باقر(ع) نقل کرده است یادآور می‌شویم.

اما باقر به جابر بن یزید جعفری فرمود: 171#&؛ ای جابر آیا کافیست که انسان تنها خود را به تشیع نسبت دهد و ما اهل بیت را دوست بدارد؟ بخدا سوگند شیعه واقعی ما کسی است که تقوی را پیشه خود سازد و خدا را اطاعت کند.

(تا آنجا که می‌فرماید) جابر! این سو و آن سو مرو، فکر نکن که برای آدمی کافی باشد که بگوید: علی را دوست دارم در حالیکه از نظر عمل با او همراه نباشد، اگر بگوید: پیامبر خدا را دوست می‌دارم و رسول خدا (ص) افضل از علی است، اما از کردار و رفتار او پیروی نکند، محبت رسول خدا او را سودی نخواهد بخشید. از مخالفت خدا بپرهیزید، و بدانید میان خدا و انسانی خویشاوندی نیست، بهترین بندگان و گرامی‌ترین آنان نزد خدا پرهیزگارترین آنها است».

آری آنجا که محبت با پیروی از گفتار و رفتار پیشوایان اسلام توأم باشد، تبعاً خود محبت نیز بی پاداش نبوده و بحکم گفتار پیامبر گرامی (ص) 171#&؛ «حبُّ علیّ حسنة» تبعاً خود محبت و مؤدت بی اجر نخواهد بود. بنابراین محبت اهل بیت در حالی که مایه پیروی از اهل بیت است و در عین حال در صورت توأم بودن با عمل، ثواب نیز خواهد داشت.

از این جهت استاد شیعه و مرحوم شیخ 171#&؛ مفید» می‌گوید: استثناء مؤدت در قربی از جمله قبل، استثنای منقطع است 5 نه متصل.

زیرا مؤدت در قربی، پاداشی نیست که در مفهوم 171#&؛ اجر» داخل شده باشد و سپس به وسیله کلمه استثناء (الا) خارج گردد، بلکه مؤدت به خویشاوندان از اول در مفهوم 171#&؛ اجراء» داخل نبود تا خارج گردد، بلکه درخواست فوق‌العاده‌ای است که از امت شده است.

و این نوع استثناء در قرآن و کلمات عرب فراوان به چشم می‌خورد چنانچه قرآن مجید در باره اهل بهشت چنین می‌فرماید: 171#&؛ لا یسمعون فیها لغوا الا سلاماً» (مریم / 62): در آنجا سخن بیهوده نمی‌شنوند جزء سلام» در حالی که گفتار دور از لغو در این آیه (سلام) از نظر موضوع داخل در لغو نیست که از آن خارج گردد.

مؤید این مطلب (هدف از دوست داشتن اهل بیت، تحکیم روابط و استفاده از علوم و معارف آنها است) روایات متواتری است که از پیامبر گرامی پیرامون مؤدت اهل بیت خود وارد شده است، پیامبر به وسیله حدیث ثقلین 6 و حدیث سفینه 7 به مردم دستور

می‌دهد که اصول و فروع حلال و حرام خود را از این خاندان فرا گیرند و برنامه زندگی خود را با گفتار و رفتار آنان تطبیق دهند.